ri, sem að kæmu Skúlum „Íslendingum rjúkla“ sum kramma
hulla og kvaðan — sungja i rja svá kann kæknr kljáðfæri
sín, sem kann snjðan klezt sjálfur — og kekur kundjáð
sem upp, og svanð medal tíð, álíkt kunnáðum, sjálfgeil
andi, og álíkt ástumum, annara sjálfgeilanki kljáðkemmu.
Eikur maðum og kunnáttu saman í Skúsku sem kapi mum
-kum og kegntar til kinning, í kunni, sem ástum — gjeki ekki
ánjándað sjer kúkúkum, indelka og kegna, snjallara og kelga
sum elegjáka kljáðin Skúlar, og klgjáðkæra kann, er kumu
sjálfur sköi fjar —, maðum aenti allur annar, og kvíkeim
að álla kinn kilga og indelka og Zigna og mildinni kelgu!...
Spetta er kvíkra nikuis kundum mum klgjáðin Skúlum Skálans,
allrar kjáðkæminar náðum, og allra kvíð úZkúndemma sem
kaka keint kann sjúngja, og gjóla = skú klgjáðkemsin,
og gjúngur kað ikir Skúla, at kann kafur ekki gegjð
zeigkur Spezzam gáfu zinni — s. nikuis kundsinnin um
kann, sem aðgrar kanns gáfur og atgjáfur, sem Spé-
meina, alt sno gáð sem Spezzi er kvíð Kpöðumkenslig

Hann enku Braggjáðja!
Blómmskin-heima?
Enat kað Maggjet,
Mek, ei kveðum? —
Enat kað en Skúla —
Enn ástum klómmska-
Kis, at nátumm:
Klemmin, Skúm? —